

Sygn. akt II K 236/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Klaudia Janczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2023 roku

sprawy

M. P. (1) syna M. i M. z domu S.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 24 stycznia 2020 roku do 28 grudnia 2021 roku w N. uchylał się od wykonania wobec małoletnich dzieci S. P., M. P. (2), E. P. (1) i N. P., reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego matkę E. S., obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) z dnia 25 lutego 2011 roku, czym naraził osoby uprawnione na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a łączna wysokość powstałych w skutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

I. uznaje oskarżonego M. P. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia, doprecyzowując, że łączna zaległość oskarżonego przekracza równowartość trzech świadczeń okresowych wynikających z wyroku tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierza oskarżonemu M. P. (1) karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności ;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 236/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok			

został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. P. (1)	w okresie od 24 stycznia 2020 roku do 28 grudnia 2021 roku w N. uchylał się od wykonania wobec małoletnich dzieci S. P., M. P. (2), E. P. (1) i N. P., reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego matkę E. S., obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) z dnia 25 lutego 2021, czym naraził osoby uprawnione na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a łączna wysokość powstałych w skutego tego zaległości stanowi równowartość co	

		najmniej 3 świadczeń okresowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
M. P. (1) oraz E. P. (2) (aktualnie S.) pozostawali w związku małżeńskim od 2006 roku. Z tego związku oskarżony miał 4 dzieci, a to M. P. (2) urodzonego (...), S. P. urodzoną (...), E. P. (1) urodzoną (...) oraz N. P. urodzoną (...). Małżeństwo to zostało rozwiązane poprzez rozwód orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 25 lutego 2011 roku w sprawie o sygn. akt (...)	Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 5 Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102		
W punkcie II tego wyroku wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi powierzono E. S. (wówczas P.), a prawa rodzicielskie oskarżonego ograniczono do prawa interesowania się stanem zdrowia i postępami w nauce dzieci. Zarazem w punkcie IV tego judykatu zasądzono od M. A. na rzecz małoletnich dzieci w kwotach 450 złotych na rzecz M. P. (2), 450 złotych na rzecz S. P., 300 złotych na rzecz E. P. (1) oraz 300 złotych na rzecz N. P..	Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu k. 5 Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102		
Z uwagi na niewywiązywanie się przez oskarżonego z tego obowiązku E. S.	Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 2 -3		

<p>zdecydowała się wszcząć egzekucje komorniczą, która jest wciąż prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu R. L. pod sygn. akt (...) Równocześnie z uwagi na bezskuteczność owej egzekucji małoletni pokrzywdzeni byli beneficjentami świadczeń wypłacanych z funduszu alimentacyjnego na podstawie stosownych decyzji Prezydenta Miasta N..</p>	<p>Decyzje MOPS k. 4,16-26</p> <p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego R. L. k. 30-36</p>		
<p>Z uwagi na uchylanie się oskarżonego od owego obowiązku w okresie od 1 lutego 2019 roku do 23 stycznia 2020 roku Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 30 lipca 2020 roku, sygn. akt (...) uznał M. P. (1) za winnego występku z art. 209 § 1a k.k., za który wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. M. P. (1) wykonał ową karę ograniczenia wolności w dniu 30 lipca 2021 roku.</p>	<p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p> <p>Karta karna k. 54</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 79</p>		
<p>W okresie objętym aktem oskarżenia M. P. (1) nie wpłacił dobrowolnie do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich pokrzywdzonych</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 2 -3</p>		

<p>jakiegokolwiek sumy pieniężnej. Również prowadzona w tym czasie egzekucja komornicza okazała się niemal całkowicie bezskuteczna. Oskarżony w przedmiotowym okresie czasu tj. od 24 stycznia 2020 roku do 28 grudnia 2021 roku wpłacił na rzecz swoich małoletnich dzieci jedynie kwotę 100 złotych, podczas gdy w rzeczonym okresie czasu obejmującym bez mała 24 miesiące, M. P. (1) winien wpłacić kwotę 36000 złotych. Do tego oskarżony tych wpłat dokonywał nieregularnie, a najwyższa z jednostkowych wpłat wynosiła 10 złotych.</p>	<p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego R. L. k. 30-36, k. 99</p>		
<p>Oskarżony M. P. (1) pozostaje we wciąż żywym konflikcie z E. S.. W okresie objętym skargą oskarżycielską M. P. (1) nie odwiedzał dzieci, nie kontaktował się z nimi, nie kupował okolicznościowych prezentów, nie interesował się ich postępami w edukacji czy stanem zdrowia. Co więcej M. P. (1) celowo w tym okresie czasu podejmował zatrudnienie w szarej strefie, aby uniknąć skuteczności prowadzonej przeciwko niemu egzekucji komorniczej. M. P. (1) nie ukrywa, że nie ma zamiaru płacić na utrzymanie swoich dzieci pochodzących z</p>	<p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p> <p>Decyzja Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w N. k. 97-98</p>		

<p>małżeństwa z E. S.. W związku z powyższym pokrzywdzeni mają do niego negatywny stosunek, czego najlepszym dowodem była decyzja najstarszego syna oskarżonego, który wkrótce po ukończeniu 18 roku życia zdecydował zmienić noszone przez siebie nazwisko.</p>			
<p>W przedmiotowym okresie czasu wszystkie dzieci stron były na wyłącznym finansowym utrzymaniu E. P. (2). W tym czasie co prawda S. P. przebywała w ośrodku wychowawczym poza miejscem zamieszkania, niemniej jednak to E. S. ponosiła koszty jej utrzymania w tym miejscu. Dzieci z uwagi na zaniechanie oskarżonego nie miały możliwości zapewnienia im wszystkich podstawowych potrzeb życiowych. Do tego w okresie objętym aktem oskarżenia E. P. (2) w utrzymaniu małoletnich pokrzywdzonych korzystała z pomocy rodziny, a także korzystała ze świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Gdyby nie ta pomoc E. S. nie byłaby w stanie samodzielnie zapewnić im choćby niezbędnego utrzymania. S. P. jest osobą chorą neurologicznie, co znacząco zwiększa jej koszty utrzymania.</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 2 -3</p> <p>Decyzje MOPS k. 4,16-26</p> <p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p>		

<p>Natomiast pozostali pokrzywdzeni są zdrowi, a ich utrzymanie nie generuje ekstraordynaryjnych wydatków.</p>			
<p>M. P. (1) jest osobą zdrową, w pełni zdolną do podjęcia zatrudnienia. Oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia podejmował zatrudnienie w szarej strefie. M. P. (1) w tym czasie w żaden sposób aktywnie nie poszukiwał legalnego zatrudnienia. Oskarżony w przedmiotowym okresie czasu nie przebywał w zakładzie karnym. Do tego M. P. (1) nie był zarejestrowany jako osoba ubezpieczona w KRUS czy ZUS. Oskarżony na swoim utrzymaniu oprócz dzieci z małżeństwa z E. S. na swoim utrzymaniu posiada także 5 dzieci z obecnego związku. Oskarżony nie posiada majątku ruchomego jak i nieruchomości. M. P. (1) korzysta z samochodu osobowego zarejestrowanego na jego matkę. Także w okresie wykraczającym poza okres ujęty w akcie oskarżenia M. P. (1) uchylał się do łożenia na małoletnich, wpłacając w tym czasie (przez okres kolejnych 12 miesięcy) kwotę 359,76 złotych, która to kwota była stracona z jego wynagrodzenia za pracę w rodzinnej</p>	<p>Zeznania E. S. k. 7-8, k. 101-102</p> <p>Informacja z KRUS k. 15</p> <p>Informacja z Powiatowego Urzędu Pracy k. 29</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego R. L. k. 30-36</p> <p>Informacja z (...) k. 38</p> <p>Informacja z ZUS k. 39</p> <p>Notatka urzędowa k. 44</p> <p>Dane o oskarżonym k. 52</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 53</p> <p>Karta karna k. 54</p>		

firmie na terenie Republiki Federalnej Niemiec.			
Oskarżony w przeciagu ostatnich 2 lat był trzykrotnie skazywany za przestępstwa wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu. Za każdym razem oskarżonemu wymierzano karę ograniczenia wolności, które to kary M. P. (1) systematycznie wykonywał. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe. M. P. (1) nie ma wyuczonego zawodu. Oskarżony nie leczyl się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.	Wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1) k. 50-51 w zakresie danych osobopoznawczych Dane o oskarżonym k. 52 Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 53 Karta karna k. 54 Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 78 Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 79 Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 80 Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...)k. 81		
1.1.2.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	M. P. (1) będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego w sposób jednoznaczny przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa. Zarazem oskarżony w trakcie dochodzenia skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Natomiast w fazie postępowania jurysdykcyjnego oskarżony pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy głównej, w sposób dobrowolny nie stawiał się na tej czynności procesowej, rezygnując tym samym z prawa do przedstawienia własnego oglądu na sprawę Sądowi Rejonowemu. Tym samym wyjaśnienia oskarżonego nie mogły być podstawą poczynienia w tej sprawie ustaleń faktycznych, poza danymi osobo poznawczymi podanymi przez M. P. (1) w trakcie przesłuchania w	

		charakterze podejrzanego, które to dane korespondowały z informacjami uzyskanymi przez organ prowadzący dochodzenie.
oświadczenia wiedzy złożone w tej sprawie przez E. S.	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone w tej sprawie przez E. S.. Świadek ta w sposób kategoryczny stwierdziła, że oskarżony w okresie objętym skargą oskarżycielską w żaden sposób nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci z jego pierwszego małżeństwa. Co więcej reprezentująca prawa małoletnich pokrzywdzonych zwróciła także uwagę, że oskarżony uchyla się od pozostałych obowiązków wiązanych z rolą ojca. Świadek oznajmiła, że oskarżony wręcz chępli się faktem nie łożenia na utrzymanie dziecka, przywołując w tym zakresie jego wypowiedzi udzielane mediom ogólnopolskim, czy też oświadczenie zawarte w notatce urzędowej z karty 44 akt sprawy. E. S. przedstawiła także swoją sytuację osobistą w inkryminowanym okresie czasu, wskazując na nieodzowny charakter pomocy finansowej udzielanej przez MOPS w N.. Do tego oskarżycielka posiłkowa zaznaczyła, że oskarżony jest osobą	

zdolną do pracy, która podejmowała się prac w tym okresie, z tymże że przedmiotowe czynności były czynione w szarej strefie, właśnie z uwagi na brak chęci podzielenia się swoimi dochodami z pokrzywdzonymi, wobec jego wiedzy o prowadzonej już niespełna 15 lat egzekucji komorniczej. E. P. (2) w swoich zeznaniach zaznaczyła także rachityczność wpłat oskarżonego komornikowi sądowemu oraz brak jakichkolwiek wpłat, prezentów czynionych na rzecz małoletnich pokrzywdzonych do jej rąk. Sąd Rejonowy uznał owe zeznania za wiarygodne, licujące z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w tym postępowaniu oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. W pierwszym zakresie należy przypomnieć, że oskarżony w całości przyznał się do zarzuczonego mu czynu, przez co można odczytywać, że faktycznie nie płacił ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego alimentów. Do tego oświadczenia wiedzy E. P. (2) w całości korespondują z informacjami dostarczonymi przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu R. L., gdzie wprost wymieniono wszystkie wpłaty uiszczone w toku

egzekucji przez M. P. (1).
Także opisywana przez
oskarżycielkę posiłkową
sytuacja materialna jej
rodziny znajduje
pośrednio swoje
potwierdzenie w decyzjach
administracyjnych
przyznających małoletnim
świadczenia pieniężne z
funduszu
alimentacyjnego. Trzeba
także podkreślić, że
wiarygodne biorąc pod
uwagę ogół materiału
dowodowego są także
zeznania E. P. (2), w
których opisuje ona brak
kontaktów oskarżonego
z dziećmi oraz ich
negatywne nastawienie do
niego, czego najlepszym
przykładem jest decyzja
M. K. (uprzednio P.)
o zmianie nazwiska,
poczyniona niezwłocznie
po ukończeniu przez niego
18 lat. Sąd Rejonowy
dostrzega oczywiście, że
oskarżycielka posiłkowa
jest negatywnie
nastawiona do
oskarżonego. Niemniej
jednak fakt ten jest nie
tylko łatwo wytłumaczalny
wieloletnim zaniechaniem
ze strony oskarżonego,
lecz przede wszystkim
nie wywarł znaczącego
wpływu na treść
relacji przekazanej przez
świadek. Tutaj należy
podkreślić ich rzeczowość.
E. S. w sposób
spokojny opisała w
swoich zeznaniach niemal
wszystkie okoliczności
mające znaczenie dla
rozstrzygnięcia procesu.
Do tego owe depozycje

w dużej mierze znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym ujawnionym na rozprawie głównej. Co szczególnie istotne opisywana przez E. S. silna niechęć oskarżonego do łożenia na dzieci znalazła wyraz także w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji na karcie 44 akt sprawy. Co więcej wypada zwrócić uwagę, że świadek nie wyolbrzymiała wydatków związanych z utrzymaniem małoletnich, wskazując, że tylko S. P. wymaga ponadstandardowych nakładów finansowych związanych z jej stanem zdrowia. Równocześnie E. P. (2) precyzyjnie podała źródła swojego utrzymania, które to dane także licują z zebraną w sprawie dokumentacją oraz zasadami wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy nie ujawnił w zeznaniach E. S.. jakichkolwiek dyskwalifikujących je sprzeczności, w tym miejscu należy jasno zaznaczyć, że świadek opisując dochody swojego męża odnosiła się do stanu aktualnego tj. na dzień 26 stycznia 2023 roku, podczas gdy zeznania w tym zakresie w toku dochodzenia składała ponad tok wcześniej. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny

	<p>w tej sprawie oparł się w dużej mierze na depozycjach złożonych przez oskarżycielkę posiłkową E. S..</p>	
<p>informacji z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletnim pokrzywdzonym świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku rozwodowego stron tego procesu, decyzji administracyjnej o zmianie nazwiska najstarszego z synów oskarżonego, a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, odpisów prawomocnych wyroków, zaświadczenia o stanie majątkowym,</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do zanegowania pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie w postaci : informacji z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletnim pokrzywdzonym świadczeń z funduszu alimentacyjnego, odpisu wyroku rozwodowego stron tego procesu, decyzji administracyjnej o zmianie nazwiska najstarszego z synów oskarżonego, a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, odpisów prawomocnych wyroków, zaświadczenia o stanie majątkowym, Godzi się zauważyć, iż wszystkie wyżej wymienione dokumenty stanowią dokumenty o charakterze urzędowym, które w znakomitej większości zostały wytworzone przez</p>	

funkcjonariuszy publicznych. Do tego owe zaświadczenia zostały wytworzone przez osoby do tego kompetentne w przepisanej przez prawo formie. Dodatkowo owe fakty z nich wynikające były koherentne z zeznaniami E. S. oraz danymi osobo poznawczymi przedstawionymi przez oskarżonego M. P. (1). Żadna ze stron tego procesu nie kwestionowała także autentyczności zawartych w nich informacji. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając sytuację majątkową oskarżonego, jego zdolności zarobkowe i stopień realizacji obowiązku łożenia na dzieci posłużył się powyższymi dowodami. Podobnie dane odnośnie dotychczasowej karalności oskarżonego w postaci odpisów wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu czy też aktualnej karty karnej miały istotne znaczenie przy wyborze sposobu reakcji prawno karnej na czyn przypisany oskarżonemu M. P. (1).

o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>M. P. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 24 stycznia 2020 roku do 28 grudnia 2021 roku w N. uchylał się od wykonania wobec małoletnich dzieci S. P., M. P. (2), E. P. (1) i N. P., reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego matkę E. S., obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) z dnia 25 lutego 2021, czym naraził osoby uprawnione na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a łączna wysokość powstałych w skutego tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń</p>			

okresowych tj. o występki z art. 209 § 1a k.k.

Zgodnie z treścią art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn zabroniony pod groźbą kary obowiązujący w czasie jego popełnienia, którego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy, a sprawcy można postawić prawnie relewantny zarzut, iż nie dał on posłuchu normie sankcjonowanej.

Natomiast oskarżonemu M. P. (1) oskarżyciel publiczny zarzucił popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia

tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawęziła pole kryminalizacji występkę alimentacji w aspekcie podmiotowym.

Mianowicie przed zmianą art. 209 odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji. Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie wymienionym przez ustawodawcę tytułem. Przechodząc do wykładni znamienia czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamię definiuje się jako zawinione

zaniechanie realizacji
ciążącego na sprawcy
obowiązku, które cechuje
dodatkowy element
negatywnego nastawienia
sprawcy do wykonania
tej powinności. Tym
samym dla realizacji
znamienia przestępstwa
niealimentacji konieczne
jest poczynienie ustaleń
nie tylko w zakresie
faktycznej realizacji przez
sprawcę obowiązku
alimentacyjnego, lecz
także szeregu innych
okoliczności świadczących
o tym, iż dana
osoba faktycznie mogła
realizować obowiązek
alimentacyjny, lecz z
uwagi na swoje negatywne
nastawienie zaniechała
tego obowiązku.
Natomiast po wejściu
w życie nowelizacji art.
209 k.k. ustawodawca
zrezygnował z ocenego
znamienia uporczywości
na rzecz ściśle określonej
kwoty zaległości
alimentacyjnych jakie
swoim zaniechaniem miał
wywołać sprawca, a
prawnie relewantną kwotą
dla bytu tego występku jest
trzykrotność świadczenia
okresowego. Jednocześnie
warto zwrócić uwagę,
iż od dnia wejścia
w życie przedmiotowej
nowelizacji do realizacji
występku niealimentacji
nie jest konieczne
spowodowanie skutku
w postaci narażenia
osoby niealimentowanej
na niemożność
zaspokojenia własnych
potrzeb – vide typ

podstawowy z art. 209 § 1 k.k. W chwili obecnej owa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występki z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecznictwem dla realizacji tego materialnego stanu – sprowadzającego się do konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo irrelevantne jest czy potrzeby małoletniego zostały faktycznie zapewnione z uwagi na nadmierny wysiłek innych osób zobowiązanych do alimentacji bądź też ich realizacja jest efektem działań osób niezobowiązanych do zapewnienia utrzymania osoby alimentowanej, w tym realizacji polityki socjalnej państwa. Jednocześnie z uwagi na zabarwienie językowe znamienia czasownikowego uchyla wskazuje się, iż owego występkę można dopuścić się tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przenosząc powyższe stwierdzenia natury teoretycznej na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego bezsporne jest, iż oskarżony M. P. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona przedmiotowe i

podmiotowe zarzucanego mu występku. Przede wszystkim nie ulega żadnej wątpliwości, iż w inkryminowanym okresie czasu funkcjonowało orzeczenie sądowe będące źródłem obowiązku określonego co do wysokości obowiązku alimentacyjnego. Za tego rodzaju J. należy ocenić wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 25 lutego 2011 roku, sygn. akt (...), gdzie w punkcie IV zasądzono od pozwanego M. P. (1) alimenty na rzecz małoletnich pokrzywdzonych w wysokości po 450 złotych na rzecz M. i S. P. oraz po 300 złotych na rzecz N. i E. P. (1). Zatem mocą tego wyroku oskarżony M. P. (1) winien każdego miesiąca płacić do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich pokrzywdzonych kwotę 1500 złotych. Następnie trzeba skonstatować, iż w rzeczonym okresie czasu obejmującym prawie 24 miesiące M. P. (1) nie zapłacił do rąk przedstawicielki ustawowej małoletnich pokrzywdzonych jakiegokolwiek sumy pieniędzy tytułem realizacji obowiązku alimentacyjnego. W tym okresie czasu również niemal całkowicie bezskuteczna pozostawała także egzekucja komornicza prowadzona przez komornika

sądowego R. L. na wniosek reprezentującej prawa małoletnich pokrzywdzonych E. S.. W tym miejscu trzeba nadmienić, że w tym okresie czasu oskarżony wpłacił komornikowi jedynie 100 złotych, w 10 nieregularnych ratach po 10 złotych każda. Kwota ta odpowiadała zaledwie 0,28 % należnej do wpłacenia sumy pieniężnej. Oczywistym jest więc konieczność stwierdzenia, iż suma zaległości oskarżonego w okresie objętym skargą oskarżycielski wielokrotnie przekroczyła konstytutywną dla bytu występku z art. 209 k.k. 3 krotność świadczeń okresowych. Zarazem Sąd Rejonowy zważył, iż zachowanie oskarżonego M. P. (1) naraziło małoletnich na niemożność zapewnienia im podstawowych potrzeb życiowych. Tak tylko można określić sytuację kiedy to budżet domowy małoletnich pokrzywdzonych w przeważającej części składa się z pomocy socjalnej przyznawanej przez polskie państwo, a znaczącym składnikiem tego budżetu są świadczenia finansowane z funduszu alimentacyjnego będące przecież swego rodzaju surogacją świadczeń, do których łożenia zobowiązany jest oskarżony M. P. (1). Nie można także

zaniechania oskarżonego usprawiedliwiać poprzez świadczenie pomocy przez osobę niezobowiązaną do łożenia na utrzymanie małoletnich tj. w tym wypadku aktualnego męża E. S.. Osoba ta nie jest bowiem prawnie zobowiązana do łożenia na utrzymanie dzieci swojej partnerki z pierwszego małżeństwa, do czego zobowiązany jest przecież ich ojciec, co zostało wprost wyartykułowane w punkcie IV wyroku rozwodowego. Zatem fakt, że podstawowe potrzeby małoletnich zostały finalnie zaspokojone poprzez partycypowanie w tym dziele państwa oraz osób trzecich nie będących tego prawnie zobowiązanych nie dezawuuje relewantnego dla niniejszego postępowania skutku, że małoletni pokrzywdzeni byli w tej sprawie narażenie na ów skutek, co było wprost efektem zaniechania oskarżonego M. P. (1). W tej materii warto także zwrócić uwagę na zeznania E. S., która na rozprawie mówiła o zwiększonych wydatkach związanych z chorobą małoletniej S. P. oraz związaną z tym koniecznością znacznego partycypowania w kosztach jej pobytu w specjalistycznych placówkach. Nie można także pominąć jasnego

oświadczenia matki pokrzywdzonych o tym, iż zaniechanie oskarżonego naraża małoletnich na niemożność zaspokojenia ich potrzeb życiowych. Nadto owe oświadczenia mają oparcie nie tylko w decyzjach MOPS w N., lecz także zasadach doświadczenia życiowego. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał, iż w sprawie tej doszło także do realizacji skutku konstytuującego typ kwalifikowany przestępstwa nie alimentacji. Jednocześnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż oskarżony tego czynu dopuścił się umyślnie w zamiarze kierunkowym. M. P. (1) doskonale bowiem wiedział, iż na mocy orzeczenia sądowego jest zobowiązany do płacenia alimentów i mimo tego w sposób intencjonalny zaniechał tego obowiązku. Do tego owa wiedza była u oskarżonego szczególnie utrwalona biorąc pod uwagę fakt wydania już przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wyroku, w którym uznano go winnym tożsamego występku popełnionego we wcześniejszym okresie czasu. W ocenie Sądu Rejonowego należało uznać, że zaniechanie oskarżonego w realizacji obowiązku alimentacyjnego przejawiało postać uchylania się. W tym

zakresie należy stwierdzić, że oskarżony M. P. (1) jest osobą w sile wieku, zdolną do pracy zarobkowej. Tym samym był on w stanie realizować obciążający go obowiązek alimentacyjny. W tym aspekcie należy odwołać się również do zeznań E. S., która wskazał, że dobrze wie, iż M. P. (1) w okresie objętym skargą pracował w szarej strefie, właśnie po to aby uniknąć egzekucji świadczeń alimentacyjnych. Co więcej negatywne nastawienie oskarżonego do realizacji tego obowiązku wynika również ze słów oskarżonego, który tego rodzaju uwagi był łaskaw składać w trakcie wywiadu udzielanego ogólnopolskiej telewizji – vide zeznania E. S. czy też funkcjonariuszom policji – vide notatka urzędowa zalegająca w aktach tej sprawy. Oczywiście Sąd dostrzega, że oskarżony posiada 5 dzieci z aktualnego związku, co może ograniczać jego zdolności majątkowe. Niemniej mimo wszystko oskarżony nie może różnicować stopnia realizacji obowiązku alimentacyjnego względem jego dzieci pochodzących z różnych związków. Co więcej oskarżony nie podjął żadnych starań, aby obniżyć orzeczone wobec niego alimenty w wyroku

rozwodowym. Do tego należy dostrzec, że alimenty te zostały orzeczone w stosunkowo niskiej wysokości, uwzględniającej wielość małoletnich pozostających na jego utrzymaniu. Dlatego też w przypadku istnienia u oskarżonego dobrej woli byłby on w stanie w znacznie większym zakresie, o ile nie w całości wywiązywać się z ciążącego na nim zobowiązania. Mając to wszystko na względzie Sąd Rejonowy ocenił, że oskarżony M. P. (1) w okresie objętym skargą oskarżycielską uchylał się od łżenia na małoletnich pokrzywdzonych.

Sumując owe rozważania też należało skonstatować, iż zachowanie przypisane M. P. (1) wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe występku określonego w art. 209 § 1a k.k.

W związku z realizacją przez oskarżonego znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd

bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zachowania przypisane oskarżonemu w ocenie Sądu charakteryzowała znaczny stopień społecznej szkodliwości. Za taką konstatacją przemawiały następujące okoliczności :

a) oskarżony zaniechał ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec czterech małoletnich pokrzywdzonych, co zwiększa odium karygodności tego czynu w porównaniu ze standardową sytuacją kiedy to oskarżony byłby zobowiązany do łożenia na utrzymanie jednej osoby, b)M. P. (1) zaniechał uiszczania świadczeń alimentacyjny przez okres prawie dwóch lat, co także w sposób znaczący wykracza poza ustawowe znamiona tego przestępstwa, godzi się zarazem dostrzec ogół zaległości oskarżonego w przedmiotowym okresie czasu wielokrotnie przekroczył trzykrotność świadczeń okresowych, c) w skutek bezprawnego zaniechania oskarżonego

doszło do narażenia małoletnich dzieci oskarżonego na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, co także jest okolicznością wpływającą na rozmiar potencjalnej szkody w zestawieniu z typem czynu podstawowego, określonego w art. 209 § 1 k.k., d) oskarżony w rzeczonym okresie czasu nie interesował się specjalnie losem dzieci i lekcewał nawet istotne dla nich zdarzenia, e) oskarżony przejawiał w szczególnie silne negatywne nastawienie do realizacji obowiązku alimentacyjnego. Biorąc to wszystko pod uwagę należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu M. P. (1) zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że M. P. (1) jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku łożenia na dzieci, lecz także powinności respektowania orzeczeń sądowych. W przedmiotowej sprawie

brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. Przeciwnie poprzednie skazanie za tożsame jakościowo czynu powinno szczególnie mocno zinternalizować w skazanym potrzebę respektowania normy sankcjonowanej. Nadto należało podkreślić, iż w inkryminowanym okresie czasu oskarżony pracował w szarej strefie, stąd też miał realną możliwość łożenia na utrzymanie pokrzywdzonych w większym aniżeli karykaturalnym zakresie (10 wpłat po 10 złotych w przeciągu niemal 2 lat). W związku z powyższym należy stwierdzić, iż M. P. (1) w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k., a w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do jakiegokolwiek

<p>limitowania poziomu zawinienia..</p> <p>Mając na uwadze wyżej przeprowadzą argumentację Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał oskarżonego M. P. (1) za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. P. (1)	I	I	Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności Tym samym zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu M. P. (1) karę pozbawienia wolności można było tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wypowiedziane w art. art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie

przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy brak było możliwości uznania, iż jakakolwiek kara o charakterze wolnościowym spełni wymagania określone koniecznością realizacji dyrektywy indywidualnej

i generalnej wykonania kary. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż przypisany M. P. (1) występki jest już kolejnym przestępstwem niealimentacji, którego oskarżony dopuścił się w ostatnim okresie czasu. Co więcej kryminalna aktywność oskarżonego nie ograniczała się jedynie do tego rodzaju występki. W tej materii warto zaakcentować, że niniejszej skazanie jest już 4 przestępstwem popełnionym przez oskarżonego w przeciągu ostatnich 2 lat. Do tego odnośnie każdego z tych przestępstw stosowano wobec oskarżonego karę nieizolacyjną w postaci kary ograniczenia wolności. Karę tę stosowaną wobec oskarżonego już od 2020 roku. Niestety jak uczą ustalenia faktyczne powzięte w tym postępowaniu, rzeczony sposób oddziaływania penalnego okazał się być całkowicie bezskuteczny w kształtowaniu chociażby poprawnej postawy oskarżonego. Pomimo wykonania tych kar oskarżony w dalszym stopniu, w skrajny wręcz sposób lekcewał obciążający go obowiązek alimentacyjny. Wina oskarżonego jest tym większa, że jak zeznała E. S. oskarżony o staraniach powziętych w celu uniknięcia skutecznej egzekucji, wspominał

wprost, udzielając wywiadów stacjom telewizyjnym. Nadto w rozmowie z funkcjonariuszem policji M. P. (1) przyznał, że nie zamierza płacić alimentów, gdyż jak to ocenił nie jest frajerem. W związku z powyższym w ocenie Sądu Rejonowego brak jest podstaw do twierdzenia, że poprzestanie na kolejnej karze ograniczenia wolności będzie adekwatną reakcją karną na zachowanie oskarżonego, wyrażające jego całkowitą obojętność na los swoich dzieci. Zarazem należało zważyć na dość znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu wyrażający się przede wszystkim w wielości osób pokrzywdzonych oraz długości zaniechania oskarżonego. W niniejszej sprawie brak jest też okoliczności redukujących stopień zawinienia M. P. (1), co także mogłoby wpływać na rodzaj wymierzonej oskarżonemu kary. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, że z uwagi na popełnienie tego przestępstwa w recydywie kryminologicznej, a także wyższy niż typowy jego stopień społecznej szkodliwości, czy też charakterystykę tego występku błędem byłoby wymierzenie oskarżonemu kary grzywny, gdyż priorytetem

dla oskarżonego winna być realizacją obowiązku alimentacyjnego. Stąd też w warunkach tego procesu niezbędne było wymierzenie oskarżonemu kary krótkoterminowej pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy wymierzył M. P. (1) kar 4 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta jest wymierzona w dolnym zakresie ustawowego zagrożenia, stanowiąca zaledwie 18 % możliwej do wymierzenia kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Rejonowego brak był podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego kary surowszej. W tym zakresie należało wziąć pod uwagę, że oskarżony do tej pory nie wykonywał tego rodzaju kary. Toteż wymierzenie krótkoterminowej kary pozbawienia wolności winno być dla oskarżonego swoistym szokiem, wskazującym mu na nieopłacalność utrzymywania dalszej negatywnej postawy względem ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Zarazem kara tak określona spowoduje stosunkowo krótki okres realnej niemożności łożenia przez oskarżonego na utrzymanie swoich dzieci. Sąd Rejonowy w realiach niniejszej sprawy rozważał możliwość zastosowania wobec M. P. (1) instytucji warunkowego zawieszenia

wykonania kary. Niemniej jednak zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie pozwolił na poczynienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Mianowicie oskarżony od ponad 4 lat nie łoży na utrzymanie swoich dzieci, nie interesuje się nimi, a przeciwnie podejmuje jeszcze kroki utrudniające sprawowanie opieki nad nimi przez ich przedstawicielkę ustawową. Co więcej także postawa oskarżonego w tym procesie nie pozwala uznać, że poprzestanie na warunkowym zawieszeniu wykonania kary będzie wystarczające dla spełnienia dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. Przeciwnie zastosowanie tego rodzaju kary wobec sprawcy, który nie prezentuje chociażby pozorów zmiany swojej postawy względem małoletnich, o czym świadczą zeznania E. S. czy oświadczenia oskarżonego składane w toku tego procesu funkcjonariuszom policji, będzie odbierane jako swoisty brak konsekwencji penalnych dla M. P. (1) za przecież 2 letni okres niemal absolutnego zaniechania w łożeniu na utrzymanie dzieci i to mimo wcześniejszego skazania za tożsame przestępstwo w przeszłości. Do tego należy zwrócić uwagę, że zachowanie oskarżonego

			<p>w 2022 roku (czyli po popełnieniu przypisanego tym wyrokiem przestępstwa) nie uległo istotnej zmianie, przeciwnie przez cały ubiegły rok M. P. (1) nie wpłacił jakiegokolwiek sumy na utrzymanie małoletnich. Natomiast jedna wpłata, strącona z wynagrodzenie za pracę oskarżonego już w toku postępowania jurysdykcyjnego nie może powodować zmiany poczynionej powyżej negatywnej prognozy kryminologicznej. Do tego należy wskazać jeszcze na wręcz wyzywającą postawę oskarżonego, wynikającą z wiarygodnych zeznań E. S., co także powinno mieć wpływ na brak możliwości zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Stąd też należało ocenić, że dla spełnienia celów kary, konieczne jest jej wykonanie przez M. P. (1). Mając to wszystko na uwadze Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył M. P. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>W związku z wydaniem wyroku w tej sprawie Sąd Rejonowy zobowiązany był także do rozliczenia kosztów tego procesu. Podstawą orzeczenia w tym zakresie był artykuł 627 k.p.k., zgodnie z którym w przypadku wydania wyroku skazującego to oskarżony jest osobą zobowiązaną do uiszczenia tych kosztów. Jednocześnie warto wyjaśnić oskarżonemu, iż na pojęcie kosztów sądowych składają się wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa oraz opłata – zależna od rodzaju i wymiaru orzeczonej</p>	

kary. W niniejszym postępowaniu Skarb Państwa poniósł wydatki związane z doręczeniami w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem pierwszej instancji, a także związane z poborem karty karnej. Wysokość owych wydatków ustalona została w sposób ryczałtowy i tak za doręczenia w każdym stadium postępowania należy się 20 złotych, a za wydanie karty karnej 30 złotych. Tym samym pula wydatków poniesionych w tym procesie wyniosła 100 złotych. Natomiast opłata w kwocie 120 złotych wynika wprost z ustawy o opłatach w sprawach karnych, a konkretnie z art. 2 ust 1 pkt 2 tego aktu prawnego. Jednocześnie należy wskazać, iż Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zwolnienia oskarżonego od tego obowiązku. Wskazać bowiem trzeba, iż przypisane M. P. (1) przestępstwo jest już kolejnym tego samego rodzaju występkiem popełnionym na szkodę tej samej pokrzywdzonych. Do tego jest to przestępstwo umyślne, popełnione z zamiarem kierunkowym. Co więcej za zwolnieniem oskarżonego z tych kosztów nie przemawia także jego sytuacja materialna, gdyż oskarżony aktualnie pracuje na terenie

	Republiki Niemiec.	Federalnej	
<i>Podpis</i>			